

Phần 8

Rời khỏi công ty Phúc An. Mây Hồng đi lang thang ngoài đường. Cô không ngờ Phúc Hiền là một cô gái cố chấp đến như vậy. Thế cũng tốt thôi. Cô vốn không mấy thích lắm ả đó. Bởi có sự gay gắt của Khánh Vân.

- Em đi đâu vậy Mây Hồng?

Mây Hồng nhận ra Đức Tài, cô reo lên:

- Ôi, anh về khi nào vậy Đức Tài?

Hai người cho xe dừng lại. Đức Tài nhìn cô chăm chăm:

- Giờ này còn là giờ hành chính sao em lại lang thang ra đây.

Mây Hồng cười cười:

- Vừa bị đuổi việc đó thôi.

Đức Tài cũng cười theo:

- Em không biết nói dối đâu nghe!

- Em nói thật trăm phần trăm.

- Tại sao thế?

Hiểu lầm thôi anh ạ!

Đức Tài nhìn cô nhận xét:

- Sắc mặt em cũng không mấy tốt chỉ bằng nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi cho thoải mái.

Mây Hồng gật gù:

- Có thể anh nói đúng đấy, Đức Tài nhìn cô hỏi như thăm dò:

- Em với Trường Vũ sao rồi?

Chu môi Mây Hồng bảo:

- Anh cũng biết là em không thể quên Trường Vũ rồi mà.

Đức Tài hiểu tính của cô hơn ai hết nên vội nói:

- Anh biết. Nhưng mà liệu em có thể vượt qua nỗi không?

Mây Hồng nói chắc chắn:

- Em tin mình sẽ qua được được còn anh thì sao?

Đức Tài thở dài:

- Thì cũng thế thôi. Thân phận của anh thấp hèn nên đành phải chịu thua thiệt mà thôi.

Xem ra anh lại bi quan rồi đó.

Thực tế là vậy mà em. Mây Hồng lắc đầu:

- Em tin anh sẽ vượt qua được, bởi Kỳ Anh rất đổi yêu anh mà.

Bỗng Đức Tài trở nên trầm tư.

- Điều này mới làm cho anh lo sợ nhất đấy.

Đức Tài chợt thấy người quen nên đuổi theo.

- Xin lỗi em chờ anh một chút Mây Hồng nhìn theo, cô kêu lên:

- Lại là ông ta ư? Thật là may mắn. Cô cũng có ý muốn tìm ông ta.

Nghĩ thế Mây Hồng vờ đến gần Đức Tài hơn. Nhưng hai người lại chia tay. Mây Hồng liền hỏi:

- Ông ấy là ai vậy anh Tài?

- À là người làm ăn với công ty của anh.

- Ông ấy tên là Hào phải không?

- Đúng rồi. Em cũng biết anh ta à? Mây Hồng vờ nói:

- Em chỉ biết ông ta qua một lần giao dịch làm ăn thôi.

- Vậy à? Ông ta cũng có tài về làm kinh tế lắm.

Mây Hồng đột ngột hỏi?

- Nhà ông ta ở đâu và thân thế của ông ta như thế nào?

Đức Tài nhìn Mây Hồng:

- Sao có hứng thú vậy. Vào quán uống nước rồi anh sẽ cung cấp tư liệu cho.

Đành phải theo Đức Tài vào quán nước xem ra mình phải cảm ơn Phúc Hiền rồi. Nhờ cô ta mà mình có thời gian để tìm một người mà mình cần tìm.

Một lát sau, Mây Hồng đi tìm Kỳ Anh. Nhưng không gặp bạn mà lại gặp Trường Vũ. Anh Vũ có rảnh không? Biết có chuyện nên Mây Hồng mới hỏi mình như vậy nên Trường Vũ liền gật đầu:

- Anh đang rảnh. Có chuyện gì không em?

! Mây Hồng nói nhanh.

- Tốt! Em muốn nhờ anh đưa em đi thủ đức một chuyến.

Sợ làm phật ý cô nên Trường Vũ không hỏi lý do, mà chỉ hỏi:

- Chùng nào đi vậy em?

- Ngay bây giờ.

Trường Vũ gật đầu:

- Được tôi anh đưa em đi.

Hai tiếng đồng hồ sau hai người cùng tìm đến được nhà của ông Hào. Nhưng thất vọng vì ông ta không có nhà. Mây Hồng nói một câu tự an ủi mình.

Lần này không có, mình cũng đã biết nhà ông ta rồi.

Trường Vũ thắc mắc:

- Em tìm ông ấy có chuyện à?

- Vâng! Sau này em sẽ nói cho anh nghe còn bây giờ mình về thôi anh.

Biết cô đang buồn nên Vũ cũng không muốn hỏi thêm điều gì.

- Em biết anh luôn tốt với em nhưng anh Vũ ạ Em cũng xem anh là bạn, là người anh trai của mình mà thôi?

Nghe buồn man mác trong lòng Trường Vũ chỉ còn biết nhẫn nhịn chờ đợi trong hy vọng:

- Anh biết mà Mây Hồng.

- Anh hiểu ư? Mà hiểu thế nào hả?

- Có phải vì câu nói của mẹ anh, mà em giận anh không?

Lắc đầu, Mây Hồng giải thích:

- Không phải đâu, anh đừng bận tâm điều đó. Vì lúc nào em cũng xem anh là bạn mà thôi.

- Nhưng anh thì không thể.

Hãy cố quên em mà làm vui lòng mẹ anh. Nếu anh vẫn giữ ý định đó thì từ nay em sẽ không tiếp chuyện hoặc đi với anh thế này đâu.

Trường Vũ rất sợ cô cắt đứt mối quan hệ này nên vội gật đầu hứa hẹn:

- Được rồi, anh sẽ làm theo lời em nói. Nhưng em cũng nên nói thật cho anh biết em đang xảy ra chuyện gì?

Hơi cúi đầu Mây Hồng đáp:

- Em bị đuổi việc rồi:

- Sao ư? Tại sao lại thế chứ. Đang làm tốt cơ mà.

- Chuyện dài dòng lắm. Em chưa thể kể cho anh nghe được đâu. Anh thông cảm.

Trường Vũ buột miệng hỏi:

- Có phải Phúc Hiền làm khó em không?

Mây Hồng nói giọng uất ức:

- Chẳng những làm khó mà còn nói với em những câu khó nghe nữa đó.

Trường Vũ đâu lạ gì tính tình quá đáng của Phúc Hiền. Được cung chiều rồi chẳng xem ai ra gì nữa:

- Em có dự tính gì chưa?

Mây Hồng tâm sự:

- Em muốn nghỉ ngơi một thời gian rồi mới tính đến chuyện đi làm.

Trường Vũ gật đầu tán thành:

- Em tính vậy cũng được. Nhưng đừng nên buồn làm gì nhé!

Mây Hồng dặn:

- Nếu anh có đến chơi gặp mẹ em anh đừng nói chuyện em đã nghỉ làm nhé!

- Được rồi anh hứa.
- Cảm ơn anh!

Trường Vũ nghe câu nói khách sáo của cô mà nhói đau con tim. Biết đến bao giờ Mây Hồng mới có thể đáp lại tình yêu của mình.

Gặp nhau chưa được mấy phút thì Phúc Hiền đã hỏi hoạnh hoệ:

- Hôm qua anh đi đâu mà em gọi mãi cũng không trả lời em?

Trường Vũ nói tránh:

- Đang làm việc là anh tắt máy nên không nghe.
- Có thật vậy không?
- Anh nói dối em làm gì?
- Tôi. Nhưng mà muốn biết tôi nay anh có rãnh không?

Biết cô ta lại rủ rê mình đi chơi nên nói tránh:

- Anh có hẹn rồi. Có gì không em?

Phúc Hiền phụng phịu:

- Sao lần nào em hỏi anh cũng có lý do hết vậy?
- Thì anh bận thật mà. Phúc Hiền giận dỗi:
- Anh muôn tránh mặt em thì có.
- Đó là do em nghĩ ra mà thôi.

Nếu không thì chiều nay anh đi chơi với em đi.

Trường Vũ từ chối:

- Anh bận rồi. Phúc Hiền hờn dỗi:
- Chuyện gì mà quan trọng hơn cả em thế chứ?

Trường Vũ đành nói dối:

Tụi bạn anh hẹn tối nay họp mặt đó mà sáng mắt Phúc Hiền bảo:

Thì anh cho em tham dự với chắc là vui lắm. Trường Vũ lắc đầu bảo:

- Em đi làm sao được? Bọn anh là con trai, một lũ nhậu rồi quậy phá em đi làm sao được?

Chu môi Phúc Hiền phụng phịu:

- Em có gì xấu đâu mà anh cứ mãi từ chối em như thế.

- Sao em lại nói vậy?

- Thôi đi em không ngờ anh lại ghét em đến như vậy.

Trường Vũ nhăn mặt:

- Vô duyên vô cớ em lại giận anh như vậy sao?

Phúc Hiền cố gắng cho mình đỏ mặt như sắp khóc để uy hiếp anh. Cô bặm môi nói:

- Anh xem thường em thì có. Trong mắt anh em chỉ là một con nhỏ xấu xí mà thôi.

Sợ cô lại làm lớn chuyện nên Trường Vũ đành xuống nước, anh năn nỉ cô:

- Em đừng giận. Nếu vậy chiều thứ bảy anh sẽ đến rước em đi chơi được không?

Nghe như được vuốt ve, Phúc Hiền mỉm cười:

- Anh hứa đó nha!

- Anh hứa!

Trường Vũ đưa cô về đến nhà anh quay về ngay:

- Em vào nhà nhé. Anh về đây. Năm tay anh một cách tự nhiên Phúc Hiền căn dặn:

- Anh nhớ tối thứ bảy rước em đấy nhé.

- Được rồi, em vào đi!

Phúc Hiền chờ đến khi nào Trường Vũ mất hút không nhìn thấy nữa, cô mới chịu đi vào. Thấy anh và mẹ đang ngồi nói chuyện. Phúc Hiền định đi vào phòng thì mẹ cô gọi lại:

- Phúc Hiền lại đây!

Biết anh đã kể lại chuyện sáng nay, phúc Hiền có hơi lo:

- Chuyện gì vậy mẹ?

- Tại sao con có thể hành động hồ đồ như vậy?

- Cô vờ ngờ ngẩn:

- Gì cơ mẹ?

Phúc An lên tiếng:

- Em còn vờ không biết chuyện gì nữa sao?

- Em không biết.

Bà phúc Châu lên tiếng:

- Tại sao con đuổi cô trợ lý của an con phúc Hiền nhìn anh chăm chăm:

- Chuyện nhỏ vậy mà anh cũng làm bận lòng mẹ được sao?

Phúc An tức giận:

- Em có biết là mình đã gây ra chuyện lớn rồi không?

Phúc Hiền vẫn bướng:

- Em nghĩ anh chỉ đau lòng khi nghe em chửi và tống cổ cô ấy ra khỏi công ty mà thôi. Phúc An lắc đầu:

- Mẹ có nghe nó nói rồi chưa? Hồng hết kế hoạch làm ăn của công ty rồi.

Bà Phúc Châu như vẫn chưa tin bà hỏi lại:

- Cô ấy quan trọng đến vậy sao?

Phúc An ôm đầu than:

Nếu mẹ muốn biết thì ngày mai mẹ và em đến dự họp sẽ biết ngay thôi.

Vẫn bướng bỉnh, Phúc Hiền nói:

- Em không dự. Em không tin không có con nhỏ đó thì công ty mình phá sản.

Nghe câu nói khó nghe của con gái, bà Phúc Châu kêu lên:

- Sao con nói chuyện khô nghe như vậy?

Phúc An thở dài:

Mấy công ty kia nghe tin đồn Mây Hồng không làm cho mình nữa. Họ đã tự động rút hợp đồng cả rồi:

Phúc Hiền vẫn cố chấp:

- Em không tin. Có phải vì muốn con xin lỗi năn nỉ cô ấy trở về công ty mà anh nói vậy hay không?

- Em...em thật hết thuốc chữa rồi.

Kiều Tiên điện tìm Phúc An:

- Phúc An đây!

Kiều Tiên báo tin:

- Ông phó à, Mây Hồng đã xin vào công ty. Đức Toàn rồi đó.

Phúc An biến sắc, anh hỏi to:

- Có thật thế không?

- Thật Chính Mây Hồng nói với em như vậy.

- Cám ơn em!

Phúc An tắt máy. Anh ngồi phịch xuống ghế. Hai tay ôm đầu. Không hẳn gì công ty, mà còn là trái tim đau của anh nữa. Thấy anh như vậy bà Phúc Châu lo lắng:

- Có chuyện gì thế con?

Phúc An nhìn cô em gái một cái nhìn phẫn nộ, anh nói.

Mây Hồng đã xin vào công ty Đức Toàn để làm rồi.

Phúc Hiền còn xen vào:

- Vậy thì tốt rồi. Dù sao cô ấy cũng đâu có thất nghiệp.

Phúc An kêu lên:

- Em im đi. Cô ấy không thất nghiệp. Nhưng nhà ta sẽ thất nghiệp đây em có biết không? Phúc Hiền vẫn ương ngạnh:

- Có nghiêm trọng vậy không anh?

Bà Phúc Châu cũng hỏi:

- Thật ra chuyện này là sao?

Phúc An đành phải nói:

Mây Hồng là một nhân tài cô ta rất giỏi ngoại giao. Vừa có tài vừa có sắc, cho nên ai cũng muốn hợp tác cả.

Phúc Hiền cười mai mỉa:

- Anh có thêm thất gì không đó. Khánh Vân có thua gì cô ta đâu chứ. Có phải vì yêu cô ta mà anh nói thế không?

Tát cho em một bạt tay. Phúc An gằn từng tiếng:

- Em có biết hành động hồ đồ của em đã đưa công ty ta đến chỗ bế tắc rồi không?

Đưa tay ôm má. Phúc Hiền gào lên:

- Mẹ, mẹ có thấy anh con vì cô ấy mà đánh con không? Bà Phúc Châu cũng không ngờ Phúc An có thể đánh em trước mặt bà.

Con có biết mình đang làm gì vậy không Phúc An? Con có thể đánh em con trước mặt mẹ vì con nhỏ đáng ghét kia sao?

Phúc An nhìn mẹ:

- Nhưng Phúc Hiền thật quá đáng. Ý giàu sang miệt thị người ta thậm tệ.

Bà Phúc Châu nổi giận:

- Nhưng dù gì thì con cũng không được đánh con như vậy. Cô ta có ảnh hưởng lớn đến con như vậy sao?

- Được thế, Phúc Hiền chêm vào:

Cô ta lợi dụng nhan sắc để quyến dụ anh mà thôi. Cô ta vào công ty mình rõ ràng là âm mưu.

- Em...

Bà Phúc Châu gất lên:

- Thôi đủ rồi. Ta không tin Khánh Vân không làm được điều mà cô ta làm đâu.

Biết chẳng nói được gì, nên Phúc An chỉ lắc đầu:

- Thôi thì đợi tôi chừng đó mẹ sẽ thấy ra thôi.

Thật vậy, mấy hôm sau công ty mở phiên họp, có cả bà Phúc Châu cùng Phúc Hiền đến dự Khánh Vân tỏ rõ thái độ của mình không thua kém gì Mây Hồng. Nhưng khi một người khách hàng Đài Loan hỏi cô một loạt tiếng Anh thì Khánh Vân đứng ngẩn tò mò không trả lời được. Phúc Hiền giục cô:

- Sao mi không trả lời ông ta Khánh Vân nói nhỏ:

- Minh không biết.ong ta nói gì nữa.

Phúc Hiền kêu lên:

- Trời ời! Vậy thì làm sao được:

- Ai biết.

Mọi người ò lên một tiếng. Ông Đài Loan nói tiếp. Nhưng mọi người thật ra không hiểu ông nói gì. Bất đồng tiếng nói nên khách hàng nước ngoài tự động rút lui.

Bà Phúc Châu nén cơn giận về phía Khánh Vân.

- Con làm như vậy là sao chứ. Con muốn đuổi khách à?

Khánh Vân oà khóc.

- Bác ơi! Con đã cố hết sức rồi. Con không thể làm được.

Kiều Tiên cũng tức giận không kém. Cô nói luôn:

- Tại cô không biết lượng sức của mình mà thôi. Vậy mà còn dám a tòng với Phúc Hiền hăm hại Mây Hồng các người thật là quá đáng. Phúc Hiền trợn mắt nhìn Kiều Tiên, cô ta hậm hực:

- Chỗ này đâu phải chỗ để cô nói chuyện Kiều Tiên giận dữ:

- Tôi chấp nhận bị cô đuổi việc cũng như Mây Hồng vậy. Nhưng việc bất bình thì tôi phải nói.

Bà Phúc Châu nhìn vào Kiều Tiên trân trân:

- Chuyện là như thế nào? Cô hãy nói ta nghe. Kiều Tiên mím môi:

- Hôm rồi. Phúc Hiền đến đây kiểm chuyện mặt sát. Mây Hồng đủ điều, rồi buộc cô ấy phải nghỉ việc.

Phượng Hằng cũng nói:

- Hai đứa tôi chấp nhận bị đuổi việc chứ không để cho Phúc Hiền và Khánh Vân ăn hiếp chà đạp đâu.

Bà Phúc Châu nhìn Khánh Vân.

- Còn có chuyện đó nữa sao?

Kiều Tiên gật đầu:

- Mấy ngày đầu Khánh Vân hà hiếp Mây Hồng đủ thứ, bắt dọn dẹp giấy tờ cho cô ấy. Bắt Mây Hồng đi mua cơm trưa nữa đó.

Phượng Hằng nói một câu nghe thật tủi thân:

Chúng tôi vì nghèo mới đến đây làm mướn. Nhưng chúng tôi còn có cái quyền tự trọng của mình. Cô Phúc Hiền ý giàu xem chúng tôi chẳng ra gì cả.

Bà Phúc Châu giận dữ nói:

- Thật chẳng ra thể thống gì cả.

Kiều Tiên đưa hai lá đơn cho Phúc An:

Chúng tôi biết mình không còn lý do gì để ở lại đây nên xin ông phó giải quyết.

Phúc An cầm hai tá đơn trong tay. Anh không đọc mà chỉ nói:

- Hai cô định bỏ đi thật sao?

Kiều Tiên lắc đầu:

- Người có tài như Mây Hồng mà chị bị tống cổ ra khỏi công mà chẳng một chút thương xót.

- Tụi tôi thì có lý gì đây.

Phúc An lại trấn an:

Hai cô cứ ở đây làm đi. Sẽ không xảy ra chuyện ấy nữa đâu.

Phượng Hằng nói một câu dứt khoát:

- Xin lỗi anh, chúng tôi chịu khổ nhẫn nhịn vậy là đủ lắm rồi. Bà Phúc Châu cũng lên tiếng.

Hai cô cứ ở lại đây làm cho Phúc An. Mọi việc ta sẽ giải quyết ổn thỏa.

Phúc Hiền xen vào:

Hai cô thật là quá đáng. Dám làm kể nhể làm để cho mẹ ta thương tâm sao?

Kiều Tiên quay quắt nói với cô:

Nói như vậy là cô đã hiểu lầm chúng tôi rồi. Chúng tôi nói là sẽ làm. Cô không còn ý thế con nhà quyền thế mà ức hiếp chúng tôi được đâu.

Phúc Hiền gay gắt:

- Cô chỉ lừa được mẹ tôi thôi. Chứ tôi thì không bao giờ đâu.

Kiều Tiên bật cười:

- Phải cô là một cô gái sống cảnh giàu sang quen thói ngang tàng đâu có coi ai ra gì đâu.

Phúc Hiền đưa tay tát vào mặt Kiều Tiên một cái. Hành động quá bất ngờ không ai có thể ngờ đến được. Bà Phúc Châu thấy con gái hơi quá đáng bà hét lên:

- Con không được hành động hồ đồ đến như vậy.

Phúc An lên tiếng:

- Em nói này giờ đã đủ chưa? Anh thấy em nên quay về nhà là được rồi đó.

Đưa tay sờ lên má. Nổi uất ức như dồn lên tận mặt. Phúc Hiền nghiêng răng:

- Được, em về. Nhưng vấn đề Mây Hồng vẫn chưa im đâu.

Bà Phúc Châu lắc đầu:

- Ta không ngờ Phúc Hiền tát tề đến như vậy. Ta có lời xin lỗi hai cô đó.

Nói rồi bà bỏ đi ra ngoài. Phúc An nói với hai cô:

- Tiên và Hằng cứ ở lại giúp anh đi. Thôi anh đang bận!

Phúc An đi rồi. Kiều Tiên nhìn Phượng Hằng. Hai người mỉm cười nhìn nhau.

Khánh Vân điện ngay cho Phúc Hiền khi thấy Khởi giờ đã đến. Cô liền gọi điện cho cô ta:

- Alô! Mi đến đây ngay đi!
- Có chuyện à.
- Trời sắp sụp rồi đấy!

Phúc Hiền cẩn thận:

- Chuyện gì thì mi nói đại ra đi. Khánh Vân vẫn bí mật.
- Chuyện này ta không thể nói cho mi biết đâu. Ta đang tức giùm cho nó đó.
- Chuyện gì?
- Mi đến rồi sẽ chính mắt mi trông thấy kéo lại bảo rằng là ta hồ đồ.

Phúc Hiền do dự:

- Nhưng mà ta đang lừa lăm mi có biết không:
- Giận đối Khánh Vân bảo:

Nếu vậy thì thôi. Ta không thèm quan tâm đến chuyện của mi nữa đâu.

- Là chuyện gì?
- Chuyện Trương Vũ.

Phúc Hiền khẩn trương:

Trương Vũ anh ấy thế nào? Khánh Vân vẫn cố tình nói:

- Thế nào mi đến sẽ rõ.

Được ta sẽ đến ngay Khánh Vân tiếp cận hai người gần hơn. Cô nghe rõ tiếng của Trương Vũ nói:

- Em thật sự nghỉ làm ở đó thật sao?
- Làm sao mà giả được chứ. Ở đó người ta có xem mình ra gì đâu.

Trường Vũ nói:

Phúc An xưa nay là người luôn trọng tình nghĩa: Chỉ do Phúc Hiền em gái của cậu ta là quá đáng thôi.

Lắc đầu, Mây Hồng nói.

Anh ta cũng giống như em gái của mình thôi ỷ giàu xem người xung quanh chẳng ra gì cả.

Điều này em không thể gộp lại thành một được.

Mây Hồng lại nói:

- Gì thì em cũng đã xin nghỉ ở đó rồi.
- Thế em có dự tính gì chưa. Mây Hồng mím môi:
- Có chứ em đã xin vào công ty của Đức Tài.
- Em đã suy nghĩ kỹ chưa? Anh nghe nói công ty ấy do một tay Đức Tài tạo nên.

Mây Hồng nghĩ mình đâu có thể lựa chọn. Công ty Đức Toàn thật ra cũng đang ăn nên làm ra mà. Nghĩ thế nên Mây Hồng nói:

- Mình là người làm công hưởng lương thì do dự làm gì.

Trường Vũ nhìn cô ái ngại:

Anh thấy em nên ở nhà thì đúng hơn.

- Không thèm nói đến chuyện này nữa Mây Hồng nói sang chuyện khác.
- Này giữa anh và cô tiểu thư ấy chừng nào tổ chức cưới?

Trường Vũ nhìn cô trân trân:.

- Sao em lại hỏi thế?
- Em hỏi vậy không đúng sao? Nghe đâu cô ấy rất thích anh đó. Trường Vũ nhìn cô rồi hỏi:
- Ít nhều thì em cũng hiểu oai danh của cô ta rồi mà.

- Hiền như ma xưa đó anh ạ!

Trường Vũ bật cười:

- Có lẽ em nói đúng. Nhưng mà người anh yêu lại là một người khác cơ.

Lắc đầu Mây Hồng bảo:

- Anh không thoát được tấm, lưới thép ấy đâu.

Trường Vũ nhìn cô bằng ánh mắt say đắm:

Anh không sợ tấm lưới sắt ấy. Mà anh chỉ sợ người mà anh yêu tha thiết không nghĩ đến anh mà thôi.

Mây Hồng nói đùa:

Nếu có muốn nghỉ chắc chắn cô gái nào đó cũng không dám nghĩ đến anh đâu.

Lời Trường Vũ tha thiết:

- Em sợ cô ta đến như vậy sao? Hát mặt, Mây Hồng lắc đầu:

- Làm gì em phải sợ cô ta chứ. Chỉ thương cho Phúc An anh của cô mà thôi.

Trường Vũ ngạc nhiên:

- Em nói vậy là ý gì anh không hiểu?

- Phúc An là người vốn rất trọng tình nghĩa.

- Vậy còn anh thì sao?

Anh với cô tiểu thư ấy rất xứng đôi. Trường Vũ lắc đầu.

- Em đừng nói vậy mà Mây Hồng. Người mà anh yêu là em đó. Em có biết không?

Mây Hồng từ chối:

Anh đừng có nói vậy. Em không thể cho anh hạnh phúc đâu.

- Tại sao em cứ mãi từ chối anh như vậy?

Ngẩng lên nhìn anh, Mây Hồng lại hỏi:

- Chẳng phải anh và cô ta đã có hôn ước rồi sao?

- Đó là do cha mẹ hai bên đình mà thôi. Thật ra anh và cô ấy không hợp nhau.

- Mây Hồng vẫn cố tình lẩn tránh:

- Hạp hay không là do hai người mà thôi.

- Cô ấy kêu căng, bướng bỉnh như vậy anh làm sao mà chịu đựng nổi.

- Biết đâu đó là những nét đáng yêu thì sao?

Trường Vũ lắc đầu:

- Đó là điều bất hạnh thì có. Anh nhất định không thể lấy cô ta.

Bất ngờ, Phúc Hiền xuất hiện cô giận đến tái mặt:

- Anh vừa nói gì hãy nói lại tôi nghe?

Trường Vũ đáp thản nhiên:

- Tôi nói cô và tôi không hạp nhau, không thể lấy nhau được.

Mây Hồng tròn mắt nhìn Trường Vũ cô kêu lên:

- Ôi, sao anh có thể nói như vậy được? Người ta là lá ngọc cành vàng mà anh.

Phúc Hiền nghĩ rằng Mây Hồng châm chọc cô, nên gắt lên:

- Cô im đi! chưa đến lượt cô phải nói đâu.

Mây Hồng nói một cách chắc chắn:

- Sao vậy? Cô tưởng đây là nhà của mình à?

- Cô tưởng mình là ai chứ!

Phúc Hiền càng tức điên lên:

- Cô dám nói chuyện với tôi như vậy à?

Hắt mắt Mây Hồng hỏi lại:

- Vậy tôi phải sợ gì mà không dám nói? Cô là ai mà dám lên mặt với tôi. Cô giàu thì mặt cô. Cô nên nhớ giàu thì không phải muốn nói gì làm gì cũng được đâu.

Phúc Hiền đưa tay định tát vào mặt Mây Hồng. Nhưng bị cô nắm chặt cánh tay và giăng mạnh:

- Hừ, cô dám đánh tôi à? Hôm nay tôi sẽ cho cô một bài học mới được.

Phúc Hiền kêu lên:

- Cô buông tay tôi ra!

Mây Hồng đành giọng:

Do cô gây ra trước. Tối thiểu nhất cô nên có thái độ lịch sự một chút: Đừng quen thói ngang tàng mà xấu hổ đấy.

Phúc Hiền thấy đau buốt ở tay cô nhăn nhó:

- Anh có thể ngừng nhìn cô ta ăn hiếp em hả Trường Vũ.

Trường Vũ cười nhạt:

- Chính cô là người vô duyên vô cớ gây sự kia mà.

Mây Hồng đành giọng:

- Không ai có thể cứu cô thoát khỏi gọng kềm của tôi đâu. Dù người đó là anh trai của cô.

Nhưng Trường Vũ lên tiếng:

Nể tình mình là bạn. Anh xin lỗi. Mây Hồng hãy tha cho cô ấy một lần đi.

Mây Hồng cũng chỉ muốn cảnh cáo cô ta thôi nên nói:

- Nể tình anh em tha cho cô ta đó:

Phúc Hiền bóp bóp cổ tay đau của mình. Trong lòng dâng lên cơn tức giận. Cô nói với Trường Vũ.

- Được lắm, tôi sẽ không quên chuyện hôm nay đâu.

Lúc này Khánh Vân mới lộ mặt ra. Cô ta nói với Phúc Hiền.

- Mi tin ta chưa?

Phúc Hiền vì giận, vì đau, cô ta hét lên:

- Ta tin mi nên mới chịu nhục nhã thế này nè!

Khánh Vân vuốt ve:

- Thật ra ta thấy uất ức cho mi lắm. Nhưng mà ích ra mi cũng dẫn mặt được hai người ấy rồi đúng không?

Mây Hồng đứng lên, cô đánh tiếng:

Thì ra đằng sau của cô ta vẫn có người làm hậu thuẫn.

Hậm hực nhìn cô, Khánh Vân mím môi:

- Cô đừng vội đắc thắng. Mây Hồng cười mai mỉa:

- Tôi tin rằng tôi sẽ vẫn thắng cô cả về tình lẫn sự nghiệp đấy.

Khánh Vân biết Mây Hồng nói khích mình nên nói:

- Mi đừng vội đắc thắng. Nhìn Phúc Hiền Mây Hồng trêu tức:

- Cô có biết vì sao Trường Vũ không thích cô mà cứ đeo đuổi tôi hay không?

Vì quá nóng nảy nên Phúc Hiền liền hỏi:

- Là gì chứ?

Cô giàu mà kêu căng, hách dịch xem mọi người chẳng ra gì cả. Xem anh ta như một công cụ sai khiến chứ không phải là người cô yêu:

Tức điên lên, Phúc Hiền quắc mắt Trường Vũ. Hừm, tôi không ngờ anh lại nói xấu tôi như vậy.

Mây Hồng nói một cách thản nhiên:

- Không ai nói đâu, chính tôi nhìn thấy tự nãy giờ thôi.

Khánh Vân xen vào:

- Này cô đừng tưởng chúng tôi không nói rồi cô làm tới nhé!

Mây Hồng mỉm cười:

- Tôi cũng nhắc cho cô nhớ đây là nơi công cộng chứ không phải là công ty của cô đâu.

Trường Vũ đứng lên:

- Tôi về nhé Mây Hồng.

Mây Hồng đứng lên:

- Lúc này anh rước em ở đâu thì bây giờ phải trả em lại chỗ đó.

Nói là làm, Mây Hồng ngồi lên phía sau Trường Vũ, cô còn ngoảnh lại chọc tức hai người.

- Bay...

Phúc Hiền kêu to:

Trường Vũ anh không được làm thế.

Nhưng Trường Vũ vẫn cố tình chạy đi, mặc cho cô ta đứng trừng trừng theo hàm hực.

Ông Hào tỏ thái độ ngạc nhiên. Khi cố sự xuất hiện của Mây Hồng. Dù cố nhớ nhưng vẫn không tài nào nhớ được:

- Cô là ai? Tìm tôi có việc gì Mây Hồng nhìn ông nói như cầu khẩn:

- Tôi muốn biết một sự thật xin ông đừng từ chối.

Thấy cô hỏi hơi run Trường Vũ trấn an:

- Bình tĩnh đi Mây Hồng!

- Vâng!

Ông Hào vội từ chối:

- Tôi với cô đâu có quan hệ gì, chắc có làm ai rồi.

Mây Hồng khẩn trương:

- Không đâu, chính tôi đã nhìn tận mặt lúc ông đang nói chuyện với mẹ tôi.

- Nhưng mẹ cô là ai?

Bà Lam Hồng ông biết chứ? Ông Hào hơi khựng lại. Ông nhìn Mây Hồng trân trối:

- Vậy cô đây là ai?

Mây Hồng xúc động đáp:

Tôi là Châu Tuyết mà có lần ông đã hỏi mẹ tôi đấy.

Cô ta là ai mà biết chuyện gia đình bà Lam Hồng tường tận đến như vậy. Ông nhìn Mây Hồng ngờ vực hỏi:

- Nhưng cô là ai?

Mây Hồng đáp một cách cứng rắn:

- Ông không cần biết tôi là ai đâu mà xin ông hãy trả lời giùm câu hỏi của tôi.

Ông Hào vội lắc đầu:

- Tôi...tôi không biết gì cả. Cô nên đi tìm chỗ khác mà hỏi.

Mây Hồng khản khoản nói:

- Tôi van ông, chuyện này có liên quan đến tương lai một người xin ông đừng từ chối.

- Nhưng tôi sẽ được gì đây chứ?

- Tôi sẽ đưa cho ông một số tiền để ông dưỡng già.

Ông Hào nghi ngờ:

- Liệu tôi có tin cô được không. Móc trong bóp ra một sấp tiền lớn. Mây Hồng để xuống bàn, cô nói:

- Bao nhiêu đây có đủ không mắt sáng lên khi nhìn thấy khi ông Hào mấp máy đôi môi:

- Nhưng cô là ai? Có liên quan gì đến bà Lam Hồng không?

Mây Hồng nói nhanh:

- Tôi chỉ là người giúp việc cho gia đình bà ấy.

Ông Hào nhìn Mây Hồng nghi ngờ:

- Giúp việc ư.

- Vâng.

Nếu chỉ vậy thôi thì cô cần đi tìm việc ấy làm gì? Mây Hồng đáp bừa:

- Để giúp bạn tôi!

- Cô muốn nói đến cô Mây Hồng phải không?

Mây Hồng buột miệng nói:

Là Châu Tuyết chứ ông. Ông Hào kinh ngạc nhìn Mây Hồng.

- Làm sao cô biết chuyện ấy?

Mây Hồng vờ thành thật nói:

Lần đó ông đến nhà và có nhắc đến tên ấy.

Như vậy đúng cô ta là người giúp việc cho bà Lam Hồng rồi. Để muốn chắc ăn ông hỏi:

- Là người giúp việc mà cô có số tiền lớn vậy sao?

Mây Hồng gật gù:

- Thật ra tôi cũng không có số tiền lớn vậy đâu. Do anh bạn này giúp tôi.

Ông Hào gật gù:

- Thì ra là vậy. Nhưng sao cô không rủ cô chủ cùng đi.

Tim ông mơ hồ quá tôi đâu dám mạo hiểm đưa cô chủ đi cùng.

- Cô chu đáo quá!

- Ông quá khen rồi ơn của chủ tôi lớn lắm kia mà!

Trường Vũ giục:

Ông có thể kể qua câu chuyện được rồi đó.

Ông Hào bắt đầu nói:

- Cô Mây Hồng đó chỉ là con nuôi của bà Lam Hồng thôi.

Mây Hồng biến sắc, cô ấp úng.

- Hả, tôi...là con nuôi...

Ông Hào nhú mày:

- Cô vừa nói gì? Cô là...

- À, không, ý tôi muốn nói cô chủ của tôi kia.

Ông Hào nói tiếp:

- Bà Lam Hồng không có chồng nên làm sao mà có con được.

Cô dần lòng, Mây Hồng cố giữ bình tĩnh nói:

- Nói như vậy cô Mây Hồng là con nuôi của bà chủ thật rồi.

- Thật chứ sao?

Mây Hồng háp tấp hỏi:

- Vậy còn cha mẹ đẻ của cô Mây Hồng hiện giờ ở đâu?

Ông Hào có suy nghĩ. Cuối cùng ông lắc đầu:

Chuyện sau đó tôi không thể biết được. Vì từ đó chúng tôi không gặp nhau.

Mây Hồng hỏi một cách khôn khéo:

- Vậy thì ít ra ông cũng còn nhớ tên của họ chứ.

Ông Hào vồ vồ trán, cố moi trong đầu ra câu chuyện hai mươi năm về trước:

- À dường như ông ta tên là Mai Phúc Châu gì đó.

- Vậy còn bà mẹ tên gì? Ông Hào lắc đầu:

Thật sự tôi không nhớ nổi đâu. Biết ông nói thật nên Mây Hồng thôi không hỏi nữa:

Vâng xin cảm ơn ông. Hôm nay mình dừng ở đây được rồi. Hẹn lần sau nhé!

Cầm xấp tiền trên tay, ông Hào tiếp tục lao vào canh bạc đỏ đen. Ông cờ bạc để giết thời gian và để quên đi quá khứ của mình.

Bà Tuyết vừa mừng vừa tuổi khi được ông Phúc Châu ghé thăm bà. Nhưng tình cảm ấy bà giấu nhớ trong lòng. Bà sợ lại làm điều có lỗi với bà chủ mình.

Sau ông ghé chỉ một mình? Ông Phúc Châu nhìn bà vẫn với giọng lạnh lùng xa vắng:

- Đây là nhà của tôi kìa mà....

Bà Tuyết gật gù:

Ông nói cũng phải, để tôi đi làm cơm cho ông.

Nhưng ông Phúc Châu ngăn lại:

Tôi chỉ ghé đây vài phút sẽ đi ngay. Bà tuyết thở dài.

- Vậy à!

- Bà vẫn còn hận tôi sao?

- Tôi đâu có dám, bởi thân phận của mình thấp hèn. Tôi chỉ xót thương cho con gái của mình mà thôi.

- Bà đang trách tôi đó sao?

Bà Tuyết lắc đầu, giọng đầy chán nản:

- Tôi làm sao mà dám trách ông đây. Tôi chỉ tội nghiệp cho đứa con tôi thôi mà. Ông chợt hỏi:

- Nó hiện ở đâu?

Nghe câu ấy bà Tuyết xúc động khóc âm ức:

- Làm sao tôi biết được nó trôi nổi ở đâu chứ?

Ông Phúc Châu trừng mắt.

- Bà làm mẹ kiểu gì thế:

Bà Tuyết quệt nước mắt, nói trong nghẹn ngào:

- Ông còn trách tôi được ư? Sinh con trong cảnh đói nghèo, tôi vì kiệt sức không có một giọt sữa để nuôi nó, nên tôi đành phải giao nó cho người khác nuôi.

- Làm mẹ chưa tròn thì trách ai đây?

Bà Tuyết lắc đầu nhẫn nhịn:

Tôi đâu có trách ai chỉ thương con ra đời nhằm chỗ bất hạnh mà thôi.

Ông Phúc Châu nhìn bà Tuyết, bây giờ hốc hác gầy gò có lẽ bà đã chịu nhiều đau khổ vì thương nhớ con. Có nhà mà cũng không dám về. Cũng do ông một phần. Ông dịu giọng hỏi:

- Lâu nay bà không trở lại thành phố sao?

Đưa tay lau nước mắt, bà nói một cách chậm rãi:

- Đôi lúc nhớ con tôi cũng muốn về thành phố tìm nó. Nhưng mà tôi lại sợ.

- Bà sợ gì chứ?

- Sợ gặp lại người thân!

- Vậy hiện giờ bà có biết con nó ở đâu không?

Bà Tuyết đứng lên:

Dĩ nhiên là tôi biết rồi. Nhưng trước đây tôi có về thăm đó. Chỉ đứng nhìn con rồi vội vã ra đi.

- Ai ngăn cấm bà chứ?

Bà Tuyết lắc đầu:

- Không ai ngăn cấm tôi cả. Nhưng tôi không muốn khuấy động cuộc sống vốn đang bình yên của nó. Ông có hơi quan tâm:

- Nó sống thế nào?

- Rất tốt! Đã tốt nghiệp đại học và đang làm trong một công ty lớn.

Ông Phúc Châu lại hỏi:

- Bà có thể nhìn con kia mà. Tại sao bà lại làm khổ mình như vậy?

Bà lại khóc:

- Nhìn con thì được. Nhưng tôi sẽ đau lòng. Khi nó hỏi đến cha của nó. Người làm mẹ hư hỏng như tôi có nên nhận con hay không?

Dù có sắt đá đến đâu, ông Phúc Châu cũng xúc động. Ông biết vì ông mà bà khổ đau suốt cả cuộc đời son sắc của mình ông nói một câu an ủi:

- Bà an tâm đi, khi về thành phố tôi sẽ để mắt nên kiếm con mà giúp đỡ nó.

Bà Tuyết lắc đầu:

- Chuyện này ông khỏi bận tâm. Con nó đã cuộc sống ổn định rồi. Đừng gây phiền hà vô ích. Nhìn bà ngỡ ngàng, ông hỏi:

Bà không cho tôi nhìn con sao nó cũng là con gái của tôi mà.

- Ông hiểu lầm ý của tôi rồi. Vì hạnh phúc gia đình ông, nên tôi nói vậy thôi.

Ông chợt hỏi:

Con của chúng ta tên gì thế. Bà Tuyết nghe vui mừng trong lòng. Bà cố nén xúc động nói:

Lúc mới sinh tôi đặt cho nó tên ông và tôi cộng lại là Châu Tuyết. Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

Bà thần thờ nói:

Khi tôi cho người ta. Họ đã đổi tên của con là Mây Hồng.

Ông an ủi bà:

- Thôi được rồi, tôi sẽ có cách để tìm con bà an tâm đi!

Bà Tuyết như không an tâm nên khuyên:

- Tôi xin ông đừng làm điều gì có lỗi với bà chủ nữa.

Ông Phúc Châu nhìn bà xúc động, ông thở dài.

Nhưng Mây Hồng nó cũng là con của tôi kia mà.

- Tôi biết. Nhưng ông đừng nên làm dậy sóng lên nữa.

- Bà hi sinh cho tôi nhiều quá rồi. Tôi hứa sẽ bù đắp lại cho con.

Bà Tuyết xúc động thật sự:

- Chỉ cần nghe những lời này của ông là tôi mãn nguyện lắm rồi.

Bất chợt ông ôm, bà vào lòng:

- Tôi xin lỗi bà. Tuyết ơi!

Bị bất ngờ và sức bà cũng đã yếu lắm, nên bà không đủ sức để đẩy ông ra:

- Ông đừng làm thế!

Vẫn ánh mắt này năm xưa đã choáng hết trái tim ông. Khiến ông không thể ngăn được sự ham muốn của thằng đàn ông. Đến bây giờ ánh mắt kia vẫn có sức hút lôi cuốn mãnh liệt.

- Tuyệt, bà không hận tôi sao?

Bà Tuyết lắc đầu, bà nói qua hơi thở:

- Làm sao tôi lại hận ông cho được. Ông cho tôi bấy nhiêu tình cảm là đủ lắm rồi. Tôi vẫn yêu ông như ngày nào dù tình yêu ấy tôi có chôn nó vào lòng.

Buông bà ra, ông thở dài:

- Bà vẫn như ngày nào. Vẫn lôi cuốn hấp dẫn bất cứ người đàn ông nào. Nhưng tại sao bà lại để thân mình phải khổ sở thế này?

Bà biết ông đang xúc động, nên nói để an ủi lòng:

- Tôi không buồn và hận ông đâu. Tôi không chấp nhận người, đàn ông khác bởi tôi có nỗi khổ riêng.

- Bà có nỗi khổ gì?

- Là vì...tôi chưa thể quên ông được. Ông có biết không?

Ông gật gù nói:

- Tôi biết. Nhưng bà cũng đâu cần phải hi sinh oan uổng như vậy.

Hơi mỉm cười bà nói:

Tôi thấy mình cần nên làm như vậy, nên tôi làm như vậy thôi.

- Bà nghĩ đơn giản thế sao? Hơi cúi mặt bà bảo:

- Ông đừng hiểu lầm tôi. Bởi tôi không muốn sau này khi nhìn lại con phải bỡ ngỡ mà thôi.

Xem đồng hồ, ông Phúc Châu đứng lên:

- Tôi phải về thành phố đây.

Bà Tuyết cũng đứng lên:

- Vâng, ông về!

Bà nhớ giữ gìn sức khoẻ.

- Vâng, cảm ơn ông!

Phúc Hiền mừng quýnh lên khi hay tin ông Phúc Châu từ Hà Nội vừa về. Đang vui với Khánh Vân cô cũng từ chối mà chạy về nhà. Thấy ông cô reo lên:

- Ôi cha đã về!

Bà Châu lườm con:

- Con gái lớn rồi mà y như con nít vậy. Phúc Hiền vùi vỉnh:

- Có quà cho em không vậy cha ông Phúc Châu mỉm cười gật đầu:

- Tất nhiên là có rồi. Nhưng điều cha muốn biết là ở nhà con có ngoan không thôi.

Phúc Hiền gật mạnh đầu.

- Dĩ nhiên là con ngoan rồi, không tin cha hỏi mẹ xem. Bà Phúc Châu lườm con:

- Có quà rồi thì đi về phòng đi. Để cha mẹ nói chuyện.

Dẫu môi, Phúc Hiền nói vui:

Đó mẹ thiên vị ghê chưa. Mẹ có ý đuổi con rồi đó.

Bà Phúc Châu lườm con:

- Nhiều chuyện quá.

Phúc Hiền cười giòn rồi bước đi. Bà Châu lắc đầu nhìn theo con gái.

Ông Phúc Châu hỏi vợ:

- Giờ này Phúc An ở công ty chứ em?

-Vâng, không có anh con nó có phần vất vả hơn.

Ông Phúc Châu mỉm cười mãn nguyện:

Nó thông minh và nhạy bén anh tin sau này nó sẽ thay thế anh mọi chuyện.

Bà Phúc Châu nhìn chồng e ngại:

- Nhưng mà nó chỉ là...

Ông Châu đưa tay ngăn:.

Nó luôn là con ruột của mình em hiểu chưa. Bà Phúc Châu lo lắng:

Nhưng em có linh cảm một ngày nào đó sẽ hiểu ra và sẽ hận mình đấy.

Ông Phúc Châu trấn an:

- Anh quên là nó còn một người dì ruột ở thành phố này sao hả?

Ông cười trấn an:

Không đâu, em đừng tự hù mình nữa. Bà ấy biết đâu đã chết rồi cũng nên.

Lắc đầu, bà Phúc Châu lo sợ:

- Em không thể mất con được đâu anh ạ!

Ông dỗ dành vợ:

- Em an tâm đi. Anh sẽ không cho ai bắt mất con đâu.

Câu chuyện giữa hai người vô tình đã làm cho Phúc Hiền nghe cả rồi:

- Trời ơi. Phúc An không phải là anh ruột của mình sao?

Nhưng do đâu mà anh ấy lại vào đây làm con của cha mẹ chưa. Còn mình có phải là con ruột của cha mẹ không. Phúc Hiền thật hoang mang. Cô im lặng để nghe tiếp câu chuyện. Tiếng bà Phúc Châu chậm rãi:

Nó thông minh giỏi giang có hiếu nữa. Em không cam tâm mất con đâu.

Ông Phúc Châu trấn an:

- Em đừng khẩn trương như vậy. Không ai có thể cướp con của em đâu mà.

Đến chiều Phúc An về. Nhận ra cha, anh vui mừng lắm:

- Cha về rồi sao?

Ông Phúc Châu lên tiếng:

- Sao rồi, mọi chuyện ổn chứ. Phúc An chột bổi rồi:

- Dạ cũng bình thường nhưng mà.

- Có chuyện gì con hãy nói cha nghe. Xem cha có giúp gì cho con không?

Phúc An kể hết toàn bộ câu chuyện xảy ra cho ông nghe. Nghe xong ông nổi giận hét lên:

- Tại sao nó có thể làm như vậy được?

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi cha ạ? Có giận cũng vô ích thôi:

Ông Phúc Châu lo lắng:

- Họ rút lại hợp đồng ư?

- Đúng vậy. Và họ cho rằng công ty ta không có cô trợ lý giỏi như thế và còn nói mình xem nhẹ nhân tài chúng ta không có đức khi sa thải một nhân tài như thế.

Ông Phúc Châu giận dữ đập tay xuống bàn:

- Tại sao con không ngăn cản nó chứ?

Phúc An lắc đầu:

- Cha biết rồi, mẹ luôn bênh vực nó, Không thể làm gì được và con không muốn mẹ buồn.

Ông Phúc Châu giận dữ:

- Con cũng cứng chiều nó quá nên mới xảy ra chuyện như thế đấy.

Phúc An hiểu mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này nên anh vội nói:

- Giờ tính sao đây cha?

- Còn tính toán gì nữa. Ta tin chắc công ty.

Đức Toàn đang hưởng phước phần của ta.

Phúc An gật đầu:

- Chắc chắn là như vậy. Và cô ấy sau khi rời khỏi đây đã xin vào công ty ấy.

- Thật là quá đáng mà dù sao cô ta cũng không nên làm như vậy.

Phúc An lên tiếng bênh vực cho Mây Hồng. Chúng ta cũng không thể trách cô ấy được. Người ta đi làm công cũng chỉ vì manh áo chén cơm thôi mà cha.

Ông Phúc Châu nhìn con trai hỏi một cách nghi ngờ:

Nhưng chúng ta muốn biết tại sao Phúc Hiền làm một chuyện xốc nói như vậy. Chắc là có nguyên do.

Phúc An thấy mình không cần phải giấu giếm nên nói thật.

- Cô ấy bị Khánh Vân giật dây mà thôi.

- Là sao con có thể nói rõ thêm không?

Phúc An kể:

- Mẹ và Phúc Hiền cứ luôn gán ép con cho Khánh Vân.

- Chuyện ấy có dính gì đến việc này.

Phúc An nhớ:

Thực tế Khánh Vân không có một chút gì về kinh nghiệm trong giao tiếp lẫn nghiệp vụ cả.

Ý con muốn nói là con từ chối sự gán ép đó. Phúc An phân minh

- Xin cha hiểu cho con, con và cô ấy không hợp nhau, vả lại con không có chút gì xao động trước cô ấy cả.

- Điều này cha có thể thông cảm cho con. Nhưng từ chối thẳng sẽ làm tổn thương người ta đó Phúc An phân trần:

Nhưng mà để cho cô ấy nuôi hy vọng cũng đâu có tốt.

Ngẫm nghĩ giây lát ông bảo.

- Thôi được, chuyện này hãy để từ từ rồi cha giải quyết. Hiện giờ ta nên tập trung giải quyết việc công ty.

Đầu giờ sáng hôm sau, ông Phúc Châu xuất hiện ở công ty đám công nhân xôn xao:

- Ông giám đốc về rồi!

Kiều Tiên nói với Phụng Hằng.

- Xem ra chẳng còn ai dám tác oai tác oái ở công ty này nữa rồi.

Khánh Vân lừ mắt nhìn Kiều Tiên cô ta hậm hực:

- Các cô có chịu làm việc đi không?

- Bộ có giám đốc về là không phải làm việc à?

Kiều Tiên hất mặt:

Thử xem cô còn hách dịch đến bao lâu nữa. Phụng Hằng thêm vào:

- Mi có nghe nói câu gì ta.

- À nhiệt tình cộng đất nát thành kẻ phá hoại không?

Kiều Tiên cười:

- Mi nói đúng lắm. Chưa chi mấy hợp đồng ở nước ngoài nhìn thấy cô ta đã biến mất cả rồi còn gì.

Khánh Vân tức giận:

- Cô...

Kiều Tiên nói tiếp:

- Chẳng phải sao? Khó khăn lắm Mây Hồng mới lôi kéo họ về công ty này. Vừa thấy cô là họ co chân chạy có cờ luôn còn gì?

Đập mạnh tay xuống bàn:

Khánh Vân hét lên:

- Mà vừa nói gì, nói lại tao nghe.

Kiều Tiên ngó quanh không thấy ai cô liền hỏi:

- Hằng ơi. Cô ta nói chuyện với ai mà mà tao như vậy:

Thì ra đã lộ nguyên hình rồi đấy: Mi hãy liệu mà tránh xa.

Phượng Hằng cũng không hài lòng về cách nói chuyện của cô ta nên lắc đầu:

- Tôi không ngờ cô lại nói năn như kẻ hàng tôm hàng cá ngoài chợ vậy. Hèn gì Phúc An, anh ấy chê là phải rồi.

Đã giận càng thêm giận, Khánh Vân nhìn hai cô bằng ánh mắt nảy lửa:

- Hai người có chịu im miệng lại bay không? Giờ làm việc chứ không phải là lúc cãi nhau. Kiều Tiên nói tỉnh:

- Gây chuyện là cô chứ đâu phải là do chúng tôi. Cô đừng tưởng lấy uy mà đề lên đầu chúng tôi được đâu.

Phượng Hằng ngăn bạn:

- Thôi mi nói cũng vô ích mà thôi.

Kiều Tiên gật gù:

- Mi nói cũng phải thôi làm việc đi!

Kiều Tiên có điện thoại. Cô bắt máy:

- Alô! Kiều Tiên nghe đây!

- Không nhận ra tiếng của mình sao hả?

Kiều Tiên kêu lên:

- Ôi, Mây Hồng đó sao? Mi đang ở đâu thế hả?

Mình đang ở công ty Đức Toàn nè.

- Mi làm ở đó có vui không? Người ta đối xử với mi chắc là tốt hơn ở đây chứ?

- Tốt. Nhưng mà buồn vì vắng hai mi đó!

- Vậy hả?

- Cho mình gọi lời thăm Phượng Hằng nhé!

- Còn thăm ai nữa không?

- Thôi đi? Ở đó có ai thương mình nữa đâu.

- Mi sai rồi. Còn một người rất nhớ mi đó.

- Ai?

Ông phó đó.

- Đùa hoài?

- Mình nói thật. Mi đi rồi anh ấy buồn lắm. Mây Hồng tần ngần:

- Đành chịu thôi! Vả lại ta và anh ấy đâu có gì.

Kiều Tiên khơi gợi:

- Trong lòng đã tỏ nhưng mà ngoài còn e đó mà.

- Thôi ta không thèm nói chuyện với mi nữa. Bay!

Kiều Tiên mỉm cười. Tin này mà nói cho Phúc An nghe anh ấy sẽ mừng lắm đây.

Ông Phúc Châu ghé sang công ty Đức Toàn mà không hẹn trước. Nên chỉ được cô trợ lý của ông ra tiếp đón mà thôi:

- Xin chào ông ạ!

Phúc Châu ngỡ ngàng, ông nhìn sững cô gái vừa lên tiếng chào ông. Ôi ánh mắt, vành môi kia phản chiếu một cách rõ nét về một người mà ông không thể quên.

- Tuyệt!

- Dạ xin lỗi tôi là Mây Hồng trợ lý giám đốc chứ không phải là Tuyết mà ông cần gặp. Ông Phúc Châu há hốc mồm. Ông không thể nào làm được khi nghe cô tự xưng mình là Mây Hồng:

- Cô có thật là Mây Hồng không?

Nhìn thấy thái độ kỳ lạ của ông, Mây Hồng cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Ông, ông không sao chứ?

Ông Phúc Châu sợ mình làm nên hỏi thêm.

- Cô còn có cái tên là Châu Tuyết nữa phải không?

Mây Hồng lặp lại:

- Châu Tuyết ư? Nhưng ông là ai mà hỏi tôi câu ấy.

Ông Phúc Châu xúc động.

- Thì cô hãy trả lời tôi đi! Có đúng vậy không?

Mây Hồng lắc đầu:

Chuyện này tôi cũng không rõ lắm. Nhưng tôi muốn biết ông là ai mà hỏi tôi như vậy?

Giây phút rối lòng ông nói bừa:

- Tôi là bạn của cha cô ngày xưa.

Tròn mắt nhìn ông, Mây Hồng khản trương:

- Có thật ông là bạn của cha tôi không?

Điều này còn tùy thuộc vào cô đó. Cô có phải là Châu Tuyết không?

Mây Hồng gật đầu:

- Tôi cũng chỉ nghe qua lời đối thoại giữa mẹ tôi và ông Hào mà thôi. Thực hư thế nào tôi cũng chưa thể tin chắc được.

- Ông Hào ư?

- Ông cũng biết ông ta nữa sao?

Ông Phúc Châu gật đầu xác nhận:

- Phải, tôi với ông ấy khi xưa là bạn.

Hơi lùi về phía sau, Mây Hồng mở to mắt nhìn ông.

- Vậy chắc chắn ông sẽ biết về chuyện cha tôi.

Thấy cổ xúc động, ông Phúc Châu vội trấn an.

- Cô đừng xúc động đến như vậy. Nhưng thật ra cô có muốn nhìn nhận cha của mình không?

Cắn chặt môi, Mây Hồng nói như sắp khóc:

- Có. Tôi rất muốn gặp cha mình.

Dù trước đây ông ấy có lỗi với mẹ con của cô.

Cổ nuốt nước mắt vào trong Mây Hồng mím môi ngăn xúc động.

- Tôi nghĩ, chắc chắn cha tôi có nỗi khổ riêng gì đó nên mới bỏ rơi mẹ con tôi.

Phúc Châu nhìn con gái mà đau lòng. Ông không ngờ cả tấm lòng vị tha rộng lượng nó cũng giống Tuyết đến như vậy:

Nghe được câu này chắc chắn là cha cô sẽ vui lắm ngày xưa vì nghịch cảnh nên cha cô mới đau lòng mà bỏ con thôi.

Lau nhanh nước mắt. Mây Hồng tha thiết nói:

- Tôi rất muốn gặp cha tôi. Xin ông hãy giúp cho.

- Ta sẽ giúp con. Nhưng không phải bây giờ. Ông ấy gọi mình bằng con cách thay đổi đột ngột làm cô phải suy nghĩ. Chắc chắn ông ấy và cha mình là bạn thân của nhau rồi:

- Tại sao vậy bác! Con không thể gặp cha mình ngay sao?

Ông đành nói dối:

- Còn một số chuyện chưa giải quyết xong, cho nên ta chưa thể nói gì được.
- Con có giúp gì được cho bác không?
- Có chứ!
- Việc gì bác nói nhanh đi xem con có thể giúp bác được không?
- Con mong gặp cha mình đến như vậy sao?

Cẩn môi, Mây Hồng nhủ thầm. Dù ông ấy là người như thế nào thì mình vẫn chấp nhận mà thôi:

- Nói đi bác, con giúp gì được cho bác đây?

Ông nhìn Mây Hồng như dò đoán:

- Điều kiện này hơi cao, liệu con có làm được hay không?

Mây Hồng nói một cách cương quyết:

- Dù có khó khăn cách mấy con cũng cố làm cho bằng được. Con xin bác đừng do dự nữa.

- Vậy con có thể quay về công ty lên bác mà làm như trước đây hay không?

Mây Hồng tròn mắt nhìn ông cô mấp máy đôi môi:

- Sao, con phải trở về bên ấy ư?
- Ta biết là con sẽ làm không được mà.
- Chuyện này con.

Đưa tay ngăn, ông Phúc Châu bảo cô:

- Con đừng khẩn trương như vậy. Con có thể suy nghĩ rồi mới trả lời kia mà.

Nói rồi ông Phúc Châu lui gót để lại Mây Hồng thẫn thờ suy nghĩ. Mình phải làm sao đây. Trở về đó ư? Không thể nào? Phúc Hiền và Khánh Vân đâu thể để yên cho mình. Nhưng ngược lại, đổi lấy một thâm tình cũng đâu thể bỏ qua.

Đẹp mọi tự ái nhớ nhặt đi Mây Hồng ạ! Mi cần có cha hơn kia mà.

- Kỳ Anh gặp mặt Mây Hồng liền lên tiếng gay gắt:

- Tại sao thế, mi hãy nói cho ta biết đi?

Mây Hồng ngạc nhiên:

- Mi đang nói chuyện gì thế, mi làm ta chẳng hiểu gì thế?

- Chuyện mi làm mà không biết thật sao?

Mây Hồng nhìn bạn:

- Nhưng là chuyện gì mới được?

- Chuyện mi định bỏ công ty Đức Toàn ấy.

Mây Hồng bật cười:

- À, thì ra là chuyện ấy đó sao? Đức Tài nói cho mi nghe à?

- Đúng vậy.

Ngoảnh mặt đi nơi khác, Mây Hồng lấp lửng nói.

- Ta nghĩ thì có ảnh hưởng gì đâu chứ. Nhưng ta muốn biết lý do vì sao mi nghỉ thôi.

Mây Hồng cúi thấp đầu:

- Ta có nỗi khổ riêng mi ạ?

Kỳ Anh nóng nảy hỏi:

- Có phải vì tên Phúc An đó hay không?

Lắc đầu Mây Hồng chống chế.

- Không đâu, chuyện này không có liên quan gì đến Phúc An cả.

Kỳ Anh vẫn nói:

- Vậy thì tại sao mi hãy nói đi!

- Mi thông cảm chuyện này ta không thể nói ra được:

Kỳ Anh hờn dỗi:

- Có phải mi bị công ty ấy mua chuộc rồi không?

Mây Hồng cố gắng thuyết phục:

Đừng nghĩ ta như vậy Kỳ Anh ạ. Ta có nỗi khổ riêng không thể nói được.

- Cả với ta mà mi cũng giữ bí mật vậy sao?

Mây Hồng tần ngần nói:

- Đến một lúc nào đó mi sẽ hiểu được ta mà thôi.

Kỳ Anh cương quyết:

- Ta muốn biết ngay bây giờ thôi cơ.

Lắc đầu Mây Hồng vẫn chối từ:

Mi giận thì ta đành chịu mà thôi. Rồi đây mi sẽ hiểu ra.

Kỳ Anh cố tình níu kéo cô:

- Lúc mi bị người ta tống cổ ra khỏi công ty, mi khổ thế nào mi có biết hay không.

Mây Hồng gật đầu:

- Nhớ ta vẫn còn nhớ rất rõ. Cái ngày nhục nhã ấy.

Kỳ Anh hỏi vặn vẹo:

- Vậy thì sao mi lại có thể quay trở về nơi đó.

- Tia nói rồi mình có ngoài khổ riêng không thể nói được.

- Mi đừng nên yếu mềm mà để người ta lợi dụng mình như vậy có được không?

Mây Hồng khẳng định:

- Trong chuyện này là do mình tự nguyện chứ không ai lợi dụng điều gì cả đâu mi ạ.

Đức Tài trước tới nên hai người:

- Thôi đi Kỳ Anh, em đừng làm khó Mây Hồng nữa. Anh nghĩ trong chuyện nay còn có chuyện gì đó mà Mây Hồng chưa thể nói ra được.

Mây Hồng nhìn Đức Tài cô nói giọng xúc động.

- Cảm ơn anh đã hiểu em!

Kỳ Anh dùng dằng:

- Các người làm kiểu gì mà tôi không hiểu gì cả?

Đức Tài vuốt ve:

- Không hiểu gì thì mới thấy dễ chịu hơn. Biết nhiều thì khó xử nhiều phiền phức lắm em ơi. Mây Hồng ngẩng đầu lên nhìn Kỳ Anh, cô nói như van xin:

- Mi hãy hiểu cho ta. Rồi đây mi sẽ biết mà thôi.

Đức Tài đưa Kỳ Anh ra về. Mây Hồng vẫn còn thẫn thờ đứng đó, Trường Vũ cho xe chạy đến:

Sao thẫn thờ ở đây một mình vậy Mây Hồng. Mây Hồng hơi bối rối:

- Anh đi đâu đây?

Trường Vũ mời:

- Minh vào quán uống nước nhé!

Mây Hồng không tiện từ chối nên đành gật đầu:

- Được thôi! Em cũng đang rảnh đây mà. Hai người vừa uống nước vừa nói huyền thoại là chuyện. Trường Vũ thắc mắc:

- Tại sao em lại quyết định như vậy chứ? Trở lại nơi mà họ đã xem em chẳng ra gì?

- Trước đây có lẽ do em cư xử với họ không tốt thôi anh ạ!

- Vậy còn bây giờ?

- Đích thân giám đốc mời em về đây. Em không thấy trong chuyện này có điều bất thường sao?

Mây Hồng lắc đầu:

- Em đâu cần phải suy nghĩ làm gì. Ở đâu lương cao thì em cứ làm.

- Em thay đổi vậy sao?

- Hừ em đang cần tiền.

Trường Vũ hóp ngậm nước, anh nhìn Mây Hồng nhận xét:

Đúng thật là em không biết nói dối rồi. Mây Hồng mỉm cười:

- Em đang tích lũy một số vốn để cưới chồng đây.

Suyt chút nữa. Trường Vũ đã bị sặc nước vì câu nói của cô. Anh lắc đầu:

- Em ác ghê chút nữa là anh bị sặc rồi.

Mở to mắt nhìn anh, Mây Hồng hỏi:

- Anh cũng vẫn không tin hả?

- Chuyện lạ mà có thật sao?

Đúng trăm phần trăm luôn. Nắm lấy tay cô Trường Vũ nói như năn nỉ:

- Vậy thì lấy anh đi, em khỏi cần dành dụm tiền gì cả.

Rụt tay lại, Mây Hồng từ chối.

- Em sợ đôi còng sắc bén của Phúc Hiền lắm. Anh làm ơn tránh xa em giùm đi!

- Em sợ gì chứ?

Mây Hồng thở dài:

- Em đã nói với anh rồi. Em với anh vốn dĩ chỉ là bạn mà thôi. Chúng tôi không phải là một cặp xứng đôi mà trời định đâu Trường Vũ nhìn cô chăm chăm:

- Thương anh yêu em đó là sự thật.

- Hãy cố mà quên đi anh đừng nên nuôi hi vọng.

- Tại sao?

- Em là áng mây hồng trôi lơ lửng trên bầu trời nó sẽ tan biến đi lúc nào không hay.

Trường Vũ than thở:

- Anh bị mọi người ép buộc với cô ấy thôi.

- Cha mẹ có cái lý của họ anh ạ! Chúng ta không thể cưỡng lại được đâu.

Phúc Hiền từ đâu sầm sầm bước vào. Cô ta hậm hực nói:

- Cô thật to gan, hết dụ dỗ anh tôi, bây giờ lại đến lượt Trường Vũ.

Mây Hồng vẫn thản nhiên ngồi đó, cô lên tiếng....

- Xin lỗi chúng tôi chỉ là bạn, ngồi uống nước giữa thanh thiên bạch nhật thế này thì không có gì là sai trái:

Quay qua Trường Vũ, Phúc Hiền vach tội. Anh thật là quá đáng, đi hỏi cười tôi mà còn lảng nhãng với người khác là sao?

Trường Vũ lên tiếng mai mỉa:

Nếu cô thấy xấu hổ thì nên rút lui nơi này đi. Dù gì đi nữa thì tôi còn có cái quyền tự do của tôi chứ.

Mây Hồng nhìn cô ta gằn tiếng:

- Tôi không muốn nói với cô điều gì cả. Đứng trước tình thế này tôi không nói cũng không được:

Phúc Hiền sùng sộ.

- Ai cần cô phải nói chứ?

- Tôi không nói làm sao cô hiểu được. Trường Vũ không yêu được cơ, đó là do cô chuốc lấy mà thôi.

- Cô...

Anh ấy cần một người vợ dịu dàng, thông minh, biết thông cảm ấy mà. Cô cứ ý mình giàu có lẩn lút như vậy thử hỏi có người đàn ông nào chịu nổi.

Trường Vũ ngăn:

- Nói làm gì Mây Hồng ạ. Người ta có chịu nghe đâu. Lại mang vạ vào thân đấy.

Mây Hồng khẳng định:

- Tôi nói cho cô biết một lần nữa tôi với anh. Vũ không có gì ngoài tình bạn. Tôi mong cô sau này đừng có hồ đồ như vậy.

Phúc Hiền vẫn chưa hiểu ra. Cô ta vẫn cứ nói gì.

- Ai biết được tâm địa xấu xa của cô đang nghĩ, đừng có lấy bụng ta mà ra bụng người như vậy chứ. Cô tưởng ai cũng xấu như mình vậy à!

Cô nói nghe hay lắm. Vậy thì từ nay cô đừng bám theo Trường Vũ nữa thì tôi mới tin Mây Hồng nhìn Phúc Hiền chăm chăm. Cô không ngờ cô ta lại như thế. Và lại không muốn tình trạng này xảy ra nữa nên Mây Hồng gật đầu.

Được thôi. Tôi đồng ý dù đây là điều kiện cô đưa ra là vô lý.

Trường Vũ xoa tay:

- Em đâu cần phải khách sáo với cô ta như vậy.

- Vì hạnh phúc của anh. Em dành hy sinh cả tình bạn vốn tốt đẹp của mình anh ạ?

Trường Vũ nhăn mặt:

- Có đáng như vậy không em?

Mây Hồng gật đầu:

- Đáng chứ anh.

- Em gật đầu mà chẳng chút suy nghĩ về anh sao Mây Hồng?

- Anh cưới vợ sinh con. Em cũng lấy chồng rồi sinh con, lúc ấy mình cũng là bạn của nhau được mà anh...

Trường Vũ nhăn mặt:

- Em lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cho người khác thôi.

- Anh hiểu điều đó là tốt rồi. Thôi anh nên đưa cô ta về đi.

- Vậy còn em!

- Em đi taxi được rồi.

Phúc Hiền đâu dễ dàng nhận chịu xếp đặt của người khác.

Cô bĩu môi:

- Tôi không cần phải làm theo sự sắp đặt của cô đâu. Tôi đi được là về được.

Mây Hồng cảm thấy buồn và lo cho Trường Vũ Lấy cô ta làm vợ thì chắc chắn anh sẽ khổ dài dài Mây Hồng đành nói:

Cô muốn sao cũng được ta về thôi anh Vũ.

Hai người ấy đi rồi, Khánh Vân bước ra hậm hực:

- Vậy mà mi chẳng chịu cho cô ta một bài học.

Tường Phúc Hiền sẽ nổi giận lôi đình. Nào ngờ cô ta nói:

- Thật ra thì ta cũng quá đáng thật. Lần này đến lần khác ta luôn làm cho Trường Vũ mất mặt.

- Thảo nào anh ấy chẳng chấp nhận ta là phải Khánh Vân nhieu mày thắcc mácc:

- Mi làm sao vậy Phúc Hiền? Chẳng lẽ mi nhường Trường Vũ cho Mây Hồng dễ dàng vậy sao?

Nhìn bạn Phúc Hiền hỏi:

- Thế chẳng phải là mi trừ được mối hoạ hay sao?

Khánh Vân thật sự không hiểu ý của Phúc Hiền:

- Mi chịu thua một cách dễ dàng vậy sao?

- Vậy theo mi ta phải làm sao đây? Chạy theo nú áo anh ấy về phía mình hả?

Khánh Vân lắc đầu:

- Ý của ta không phải vậy. Nhưng mà mi hành động như vậy thì không phải giúp cho họ sao?

Phúc Hiền thở dài:

Bấy lâu nay ta nghe theo lời mi làm đủ mọi chuyện rồi cuộc có được gì đâu. Bây giờ còn phải chuốc lấv phiềnn phứcc nè.

Khánh Vân vờ giận:

- Mi nói vậy mà nghe được sao? Chẳng qua là ta giúp mi mà thôi.

Giúp ta hay là giúp chính mi đây chứ Khánh Vân chu môi:

- Mi nói gì mà khó nghe quá như vậy. Làm ơn mắc oán sao?

Phúc Hiền lại nói:

Thật ra Mây Hồng không phải là người như mình nghĩ đâu.

- Vậy à, mi biết thông cảm cho người ta từ hồi nào?

- Gì chứ?

Khánh Vân bĩu môi:

- Hôm nay mi thật là khó hiểu.

- Ta có gì đâu mà khó hiểu. Chẳng qua ta chỉ muốn Trường Vũ quay về với ta mà thôi.

- Còn lâu.

- Để mà xem!

- Thôi về.

Khánh Vân cảm thấy không an tâm về sự thay đổi đột ngột của Phúc Hiền. Chẳng lẽ cô ấy chịu thua rồi hay sao?